

„SUURISUUNTAINEN LUOPUMINEN”

„Porvariston suurisuuntainen luopuminen hallituksesta” — näin Toimeenpanevan komitean puhuja nimitti sunnuntaina kokoomushallituksen muodostamista, entisten sosialistien tuloa ministeristöön²⁷.

Tässä lausumassa on totta ainoastaan kaksi keskimäistä sanaa. „Suurisuuntainen luopuminen” on todella kuvaavaa toukokuun kuudennen päivän (kokoomushallituksen muodostamisen) ymmärtämiseksi. „Suurisuuntainen luopuminen” alkoi todella tai oikeastaan ilmeni erikoisen havainnollisesti silloin. Mutta se ei ollut porvariston suurisuuntaista luopumista hallituksesta, vaan menshevismien ja narodnikkilaisuuden johtajien suurisuuntaista luopumista *vallankumouksesta*.

Juuri kokoontuneen sotilaiden ja työläisten edustajain Neuvostojen edustajakokouksen merkitys onkin nimenomaan siinä, että edustajakokous on osoittanut tämän erinomaisen havainnollisesti.

Toukokuun kuudes päivä oli porvaristolle hyötyisä päivä. Porvariston hallitus oli perikadon partaalla. Joukot olivat ilmeisesti ja ehdottomasti, innokkaasti ja leppymättömästi hallitusta vastaan. Pelkästä Neuvostojen narodnikki- ja menshevikkijohtajien yhdestä sanasta hallitus olisi luovuttanut vastaansanomatta valtansa, ja Marian palatsissa pidetyssä istunnossa Lvovin oli pakko tunnustaa se avoimesti.

Porvaristo teki nokkelan manööverin, joka oli uutta Venäjän pikkuporvaristolle sekä yleensä laajoille joukoille Venäjällä, se huumasi menshevikkien ja narodnikkien intelligenttijohtajat ja otti oikealla tavalla huomioon heidän lous-blancilaisen luonteensa. Muistutamme mieliin, että Louis Blanc oli kuuluisa pikkuporvaristoon kuulunut sosialisti, joka tuli hallitukseen vuonna 1848 ja teki itsensä yhtä

surullisenkuuluisaksi vuonna 1871. Louis Blanc oli oleviinaan „työväendemokratian” eli „sosialistisen demokratian” (juuri tätä jälkimmäistä nimitystä käytettiin Ranskassa vuonna 1848 yhtä usein kuin *eserrien* ja menshevikkien kirjallisuudessa vuonna 1917) *johtaja*, mutta tosiasiallisesti Louis Blanc oli porvariston *häntyri*, sen leikkikalua.

Vähän vajaassa 70 vuodessa, jotka ovat kuluneet tuosta ajasta, porvaristo on Lännessä suorittanut hyvin moneen kertaan sen manööverin, joka on Venäjällä uutuus. Manööverin sisältönä on se, että sosialismista ja vallankumouksesta „luopuvat” „sosialistisen demokratian” johtajat saatetaan porvaristolle vahingottoman *lisäkkeen* asemaan porvarillisen hallituksen liepeille, tämä hallitus varjostetaan kansan näkyvistä miltei-sosialistisilla ministereillä ja porvariston vastavallankumouksellisuus peitetään „sosialistien” ministeristöönosallistumisen loistavalla ja vaikutusta tavoittelevalla kyltillä.

Tämä porvariston menetelmä, jota on monesti kokeiltu sekä anglo-saksilaisissa että skandinaavisissa ja myös monissa romaanisissa maissa, on kehitelty erikoisen täydelliseksi Ranskassa. Toukokuun kuudes päivä vuonna 1917 Venäjällä oli nimenomaan sellainen manööveri.

„Meidän” miltei-sosialistiset ministerimme ovat joutuneet juuri sellaiseen asemaan, että porvaristo on alkanut kyntää *heidän* vasikoillaan, on alkanut tehdä *heidän välityksellään* sellaista, mitä se ei olisi milloinkaan voinut tehdä ilman heitä.

Gutshkovin avulla ei voitu saada joukkoja kannattamaan *imperialistisen* anastussodan, siirtomaiden ja yleensä annektoitujen alueiden *jaosta* käytävän sodan jatkamista. Kerenskin välityksellä (ja Tseretelin välityksellä, joka harrasti enemmän Tereshtshenkon puolustamista kuin posti- ja lennätinlaitoksen työntekijäin puolustamista) porvaristo on pystynyt sen tekemään, kuten Miljukov ja Maklakov ovat sen oikein tunnustaneet, on pystynyt „järjestämään” nimenomaan sellaisen sodan jatkamisen.

Shingarjovin avulla ei voitu turvata tilanherrain maanomistuksen säilymistä edes Perustavaan kokoukseen asti (jos tulee hyökkäys, niin tapahtuu „Venäjän täydellinen tervehtyminen”, Maklakov sanoi; siis myös Perustava kokous on oleva „tervehtynyt”). Tshernovin välityksellä se saadaan turvatuksi. Talonpojille uskoteltiin, vaikeivät he

kovin kernaasti ottaneet sitä uskoakseen, että maan ottaminen tilanherrailta vuokralle yksityisten tilanomistajain kanssa tehdyn sopimuksen perusteella on „järjestystä”, mutta tilanherrain maanomistuksen lakkauttaminen heti ja entisen tilanherrain maan ottaminen vuokralle *kansalta* ennen Perustavan kokouksen koollekutsumista on „anarkiaa”. Tätä tilanherrain vastavallankumouksellista aatetta ei olisi onnistuttu viemään läpi muuten kuin Tshernovin välityksellä.

Konovalovin avulla ei olisi voitu puolustaa sotatarviketilauksista saatavia skandaalimaisen suuria liikevoittoja (*ja korottaa niitä*: ks. ministerien lehden „Rabotshaja Gazetan” kirjoitusta hiiliteollisuudenharjoittajista). Skobelevin välityksellä tai hänen osanotollaan tuo puolustus voidaan toteuttaa siinä muodossa, että muka varjellaan vanhaa, että miltei „marxilaisesti” kielletään sosialismin „käytäntöönottamisen” mahdollisuus.

Sosialismia ei voida ottaa käytäntöön, *sen tähden* kapitalistit saavat skandaalimaisen suuria liikevoittoja, ei puhtaasti kapitalistisesta taloudestaan, *vaan sotaväelle, valtiolle suorittamistaan tarvike-toimituksista* — nämä voitot *voidaan* sekä salata kansalta että pidättää itselleen! — tämä on se mainio struvelainen päätelmä, jonka pohjalla Tereshshenko ja Lvov ovat yhtyneet „marxilaiseen” Skobeleviin.

Lvovin, Miljukovin, Tereshshenkon, Shingarjovin ja kumpp. avulla ei voida vaikuttaa kansan kokouksiin eikä Neuvostoihin. Tseretelin, Tshernovin ja kumpp. välityksellä niihin voidaan vaikuttaa samaan, porvarilliseen suuntaan, voidaan harjoittaa *samaa*, porvarillis-imperialistista politiikkaa varsin tehokkailta tuntuvien ja erikoisen „hyvältä” kuulostavien fraasien avulla aina niin pitkälle, että kielletään alkeellinen demokraattinen oikeus *valita* paikalliset viranomaiset ja ehkäistä näiden määrääminen tai vahvistaminen ylhäältäkin.

Kieltäessään tämän oikeuden Tsereteli, Tshernov ja kumpp. ovat itse asiassa muuttuneet huomaamattaan entisistä sosialisteista entisiksi demokraateiksi.

Epäilemättä se on „suurusuuntaista luopumista”!